ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
L. A. GEELHOED
της 1ης Ιουνίου 2006 [1]

I — Εισαγωγή

1. Με την υπό κρίση προσφυγή, η οποία ασκήθηκε βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 1223/2004 [2], με τον οποίο χορηγήθηκε στη Σλοβενία προσωρινή παρέκκλιση από την εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 1228/2003 [3]. Η προσφυγή στηρίζεται επί του λόγου ότι ο κανονισμός 1223/2004 στηρίχθηκε εσφαλμένως επί του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως της 16ης Απριλίου 2003 [4]. Παράλληλα με την υπό κρίση προσφυγή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε παρεμφερή προσφυγή κατά του Συμβουλίου όσον αφορά μια προσωρινή παρέκκλιση που χορηγήθηκε στην Εσθονία βάσει της ίδιας διατάξεως [5]. Οι προτάσεις μου στην υπόθεση εκείνη θα αναπτυχθούν μαζί με τις προτάσεις μου στην υπό κρίση υπόθεση.

2. Στο ακόλουθο τμήμα, θα παραθέσω μόνον τις σχετικές διαδικαστικές διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως. Οι λοιπές ουσιαστικές διατάξεις που αφορούν την παρέκκλιση, αυτή καθ' εαυτή, θα περιγραφούν στο τμήμα ΙΙΙ, στο οποίο επεξηγείται το ιστορικό της διαφοράς.

II — Σχετικές διατάξεις

3. Η προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αφορά την ορθή ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το οποίο έχει ως εξής:

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

2 — Κανονισμός (ΕΚ) 1223/2004 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2004, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1228/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής ορισμένων διατάξεων στη Σλοβενία, ΕΕ L 233, σ. 3· (στο εξής: κανονισμός 1223/2004 ή προσβαλλόμενος κανονισμός).

3 — Κανονισμός (ΕΚ) 1228/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2003, σχετικά με τους όρους πρόσβασης στο δίκτυο για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 176, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1228/2003).

4 — Πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, της 16ης Απριλίου 2003 (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως).

5 — Υπόθεση C-413/04, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2006, Συλλογή 2006, σ. I-11221, σ. I-11226.

«1. Όταν πράξεις των οργάνων πριν από την προσχώρηση απαιτούν προσαρμογή συνεπεία αυτής, και οι αναγκαίες προσαρμογές δεν έχουν προβλεφθεί στην παρούσα Πράξη ή στα παραρτήματά της, οι προσαρμογές αυτές διενεργούνται σύμφωνα με τη διαδικασία της παραγράφου 2. Οι εν λόγω προσαρμογές τίθενται σε ισχύ από την προσχώρηση.

2. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία προτάσει της Επιτροπής, ή η Επιτροπή, ανάλογα με το ποιο εκ των δύο οργάνων είχε εκδώσει τις αρχικές πράξεις, συντάσσει τα αναγκαία προς τούτο κείμενα.»

4. Προκειμένου να εξετασθεί το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως στο κατάλληλο πλαίσιό του, είναι αναγκαίο να παρατεθεί το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το οποίο έχει ως εξής:

«Κατόπιν δεόντως αιτιολογημένου αιτήματος ενός εκ των νέων κρατών μελών, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομοφώνως επί προτάσεως της Επιτροπής, δύναται, πριν από την 1η Μαΐου 2004, να λαμβάνει μέτρα προσωρινής παρέκκλισης από πράξεις των οργάνων που έχουν θεσπισθεί μεταξύ 1ης Νοεμβρίου 2002 και της ημερομηνίας υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως.»

5. Πρέπει να μνημονευθεί, επίσης, η διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως που προβλέπεται σε μια ανταλλαγή επιστολών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και των νέων κρατών μελών, η οποία επισυνάφθηκε στην τελική πράξη της Συνθήκης Προσχωρήσεως. Δυνάμει της ως άνω διαδικασίας, συμφωνήθηκε ότι τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα επρόκειτο να ενημερώνουν προσηκόντως τα προσχωρούντα κράτη σχετικά με κάθε πρόταση, ανακοίνωση, σύσταση ή πρωτοβουλία που μπορούσε να οδηγήσει στη λήψη αποφάσεων των θεσμικών οργάνων ή των οργανισμών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Κατόπιν αιτιολογημένου αιτήματος ενός προσχωρούντος κράτους, το οποίο εκθέτει τα συμφέροντά του ως μελλοντικό μέλος της Ενώσεως, είναι δυνατό να διεξαχθούν διαβουλεύσεις όσον αφορά μια τέτοια απόφαση στο πλαίσιο ενδιάμεσης επιτροπής, η οποία απαρτίζεται από αντιπροσώπους της Ενώσεως και των προσχωρούντων κρατών. Αν εξακολουθούν να υφίστανται σοβαρές δυσχέρειες μετά τις διαβουλεύσεις, το ζήτημα μπορεί να παραπεμφθεί σε επίπεδο υπουργών, κατόπιν αιτήματος ενός προσχωρούντος κράτους.

III — Ιστορικό της διαφοράς

6. Σύμφωνα με το πρώτο άρθρο του, ο κανονισμός 1228/2003, ο οποίος εκδόθηκε στις 26 Ιουνίου 2003 βάσει του άρθρου 95 ΕΚ, έχει ως σκοπό τον καθορισμό δίκαιων κανόνων για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενέργειας προκειμένου να ενισχυθεί ο ανταγωνισμός εντός της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας και να ληφθούν υπόψη οι ιδιαιτερότητες των εθνικών και περιφερειακών αγορών. Το σύστημα περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη θέσπιση εναρμονισμένων αρχών για τον καταμερισμό του διαθέσιμου δυναμικού των διασυνδέσεων μεταξύ των εθνικών δικτύων μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας. Το άρθρο 6,

παράγραφος 1, του κανονισμού διατυπώνει γενικές αρχές όσον αφορά τη διαχείριση της συμφόρησης και έχει ως εξής:

«Τα προβλήματα συμφόρησης δικτύου αντιμετωπίζονται με λύσεις οι οποίες δεν συνιστούν διακριτική μεταχείριση, βασίζονται στην αγορά και δίνουν αποτελεσματικά οικονομικά μηνύματα στους συντελεστές της αγοράς και τους εμπλεκόμενους διαχειριστές δικτύων μεταφοράς. Τα προβλήματα συμφόρησης δικτύου επιλύονται κατά προτίμηση με μεθοδολογίες που δεν βασίζονται στις συναλλαγές, δηλαδή μεθοδολογίες που δεν προϋποθέτουν την επιλογή μεταξύ συμβάσεων με διαφορετικούς συντελεστές της αγοράς».

Η έννοια της «συμφόρησης» ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 1228/2003 ως «κατάσταση κατά την οποία η γραμμή διασύνδεσης που συνδέει εθνικά δίκτυα μεταφοράς δεν είναι σε θέση να διεκπεραιώνει όλες τις φυσικές ροές που προκύπτουν από διεθνείς συναλλαγές που ζητούν οι συμμετέχοντες στην αγορά, λόγω ελλιπούς δυναμικού των γραμμών διασύνδεσης ή/και των εμπλεκόμενων εθνικών δικτύων μεταφοράς». Οι λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1228/2003 προβλέπονται στους κανόνες 1 έως 4 του κεφαλαίου που τιτλοφορείται «Γενικά» των «Κατευθυντηρίων γραμμών σχετικά με τη διαχείριση και τον επιμερισμό του διαθέσιμου δυναμικού μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας των διασυνδέσεων μεταξύ εθνικών δικτύων», οι οποίες παρατίθενται σε παράρτημα του κανονισμού [6]. Ο κανονισμός 1228/2003 εφαρμόζεται από την 1η Ιουλίου 2004 (άρθρο 15 του κανονισμού).

7. Αφού ενημερώθηκε, στο πλαίσιο της διαδικασίας πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως, σχετικά με την πρόταση της Επιτροπής που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού 1228/2003, η Δημοκρατία της Σλοβενίας ενημέρωσε την Επιτροπή, με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 2003, σχετικά με τις δυσχέρειες τις οποίες προέβλεπε όσον αφορά την εφαρμογή του κανονισμού 1228/2003. Το σύστημα που εφαρμόζει η Σλοβενία για τη διαχείριση της συμφόρησης στις διασυνδέσεις με την Αυστρία και την Ιταλία δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως μη εισάγον δυσμενείς διακρίσεις ή ως βασιζόμενο στην αγορά, όπως απαιτεί ο κανονισμός. Σύμφωνα με το εν λόγω σύστημα, σε περίπτωση συμφόρησης, το διαθέσιμο δυναμικό κατανέμεται χωρίς επιβάρυνση στους αιτούντες επί αναλογικής βάσεως. Οι επιλέξιμοι αιτούντες είναι οι Σλοβένοι καταναλωτές (στα σύνορα με την Αυστρία) και οι

6 — «1. Οι μέθοδοι διαχείρισης της συμφόρησης που εφαρμόζουν τα κράτη μέλη αντιμετωπίζουν τη βραχυπρόθεσμη συμφόρηση κατά τρόπο βασιζόμενο στην αγορά και οικονομικώς αποδοτικό, ενώ παρέχουν παράλληλα τα κατάλληλα μηνύματα ή κίνητρα για αποδοτικές επενδύσεις σε δίκτυα και παραγωγή ενέργειας στις ενδεδειγμένες τοποθεσίες. 2. Οι διαχειριστές δικτύων μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (ΔΣΜ), ή, εφόσον απαιτείται, τα κράτη μέλη, καθορίζουν αμερόληπτα και διαφανή πρότυπα, όπου περιγράφονται ποιες μέθοδοι διαχείρισης της συμφόρησης θα εφαρμόζονται υπό ποιες συνθήκες. Τα πρότυπα αυτά, καθώς και τα πρότυπα ασφαλείας, περιγράφονται σε έγγραφα προσιτά στο κοινό. 3. Η διαφορετική μεταχείριση για διαφορετικά είδη διασυνοριακών ανταλλαγών, ανεξαρτήτως εάν πρόκειται για διμερείς συμβάσεις ανταλλαγών ηλεκτρικής ενέργειας ή για προσφορές σε οργανωμένες αγορές του εξωτερικού, πρέπει να περιορίζεται στο ελάχιστο όταν σχεδιάζονται οι κανόνες για τις συγκεκριμένες μεθόδους διαχείρισης της συμφόρησης. Η μέθοδος επιμερισμού σπανίζουσας δυναμικότητας μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας πρέπει να είναι διαφανής. Πρέπει να αποδεικνύεται ότι οιεσδήποτε διαφορές στον τρόπο αντιμετώπισης των ανταλλαγών δεν στρεβλώνουν ούτε παρεμποδίζουν την ανάπτυξη του ανταγωνισμού. 4. Τα μέσω των τιμών μηνύματα που απορρέουν από τα συστήματα διαχείρισης συμφόρησης πρέπει να εξαρτώνται από την κατεύθυνση μεταφοράς.»

Σλοβένοι παραγωγοί ηλεκτρικής ενέργειας (στα σύνορα με την Ιταλία), οι οποίοι ζητούν τουλάχιστον 1 MW (πράγμα που αποκλείει de facto τους μικρούς καταναλωτές, και ιδίως τα νοικοκυριά).

8. Η Σλοβενία επισημαίνει, όσον αφορά τη διασύνδεση με την Αυστρία, ότι η κατ' αναλογίαν κατανομή είχε ως αποτέλεσμα την κατανομή δυναμικού σε μεγάλους βιομηχανικούς καταναλωτές με υψηλή κατανάλωση ενέργειας εγκατεστημένους στο βόρειο τμήμα της χώρας, και ιδίως σε παραγωγούς αλουμινίου και χάλυβα. Αν η κατανομή του δυναμικού γινόταν βάσει του μηχανισμού της αγοράς, τούτο θα οδηγούσε σε αύξηση του κόστους παραγωγής των εν λόγω εταιριών, με αποτέλεσμα να καταστούν μη ανταγωνιστικές βραχυπρόθεσμα και να διακυβευθεί το τρέχον τελικό στάδιο της διαδικασίας αναδιάρθρωσής τους. Όσον αφορά τη διασύνδεση με την Ιταλία, η κατ' αναλογίαν κατανομή παρέχει τη δυνατότητα στους Σλοβένους παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας να πωλούν τμήμα της παραγωγής τους στην ιταλική αγορά και να επωφελούνται από τις υψηλότερες τιμές ηλεκτρικής ενέργειας που ισχύουν στην Ιταλία. Αν το δυναμικό δεν κατενέμετο πλέον δωρεάν, αλλά στις τιμές της αγοράς, το πρόσθετο κόστος θα προσέγγιζε την τρέχουσα διαφορά τιμής μεταξύ της ιταλικής και της σλοβενικής αγοράς. Ειδικότερα, ένας παραγωγός —ο μεγαλύτερος παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας στη Σλοβενία— υφίσταται μεγάλη επιβάρυνση λόγω των επενδύσεών του στην περιβαλλοντική προστασία, οι οποίες είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί με το κοινοτικό κεκτημένο [7].

7 — Αιτιολογική έκθεση της προτάσεως της Επιτροπής, COM (2004) 309 τελικό, σημείο 2.

9. Επομένως, η Σλοβενία ζήτησε από την Επιτροπή να της χορηγήσει, σύμφωνα με το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, μεταβατική περίοδο έως την 1η Ιουλίου 2007 για την πλήρη εφαρμογή του κανονισμού 1228/2003.

10. Επ' αυτού, η Επιτροπή συνέταξε πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου βάσει του άρθρου 95 ΕΚ, που αποσκοπούσε στην τροποποίηση του κανονισμού 1228/2003 κατά τρόπον ώστε να χορηγηθεί στη Σλοβενία μεταβατική περίοδος έως την 1η Ιουλίου 2007 όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού και των κανόνων 1 έως 4 που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο που τιτλοφορείται «Γενικά» του παραρτήματος του κανονισμού. Τούτο κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού 1223/2004 από το Συμβούλιο βάσει του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως και όχι βάσει του άρθρου 95 ΕΚ. Το άρθρο 1 του κανονισμού 1223/2004 προβλέπει ότι στο άρθρο 15 του κανονισμού 1228/2003 προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

«Όσον αφορά τις διασυνδέσεις μεταξύ Σλοβενίας και γειτονικών κρατών μελών, το άρθρο 6 παράγραφος 1 καθώς και οι κανόνες 1 έως 4 που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο του παραρτήματος με τίτλο «Γενικά», εφαρμόζονται από 1ης Ιουλίου 2007. Η παρούσα παράγραφος εφαρμόζεται μόνο στο επιμερισμένο από τον Σλοβένο διαχειριστή δικτύων μεταφοράς δυναμικό διασύνδεσης και μόνο στο μέτρο που το δυναμικό αυτό δεν υπερβαίνει το ήμισυ του συνολικού διαθέσιμου δυναμικού διασύνδεσης.»

11. Με έγγραφο της 9ης Ιουλίου 2004, το οποίο απευθύνθηκε προς τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου εξήγησε ότι το Συμβούλιο αποφάσισε να θεμελιώσει τον κανονισμό στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, λαμβανομένων υπόψη του στενού συνδέσμου μεταξύ της προτάσεως της Επιτροπής και της Συνθήκης Προσχωρήσεως και της ανάγκης να προσαρμοσθεί εγκαίρως ο κανονισμός 1228/2003, ήτοι από την 1η Ιουλίου 2004, ημερομηνία από την οποία επρόκειτο να εφαρμοσθεί. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν απαιτεί τη συμμετοχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

IV — Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

12. Με την προσφυγή του, η οποία ασκήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2004 δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 1223/2004·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

13. Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

14. Με διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 2004, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει υπέρ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

15. Με διάταξη της 9ης Μαρτίου 2005, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στη Δημοκρατία της Εσθονίας και στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου.

16. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, καθώς και η Εσθονική και η Πολωνική Κυβέρνηση, υπέβαλαν προφορικές παρατηρήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 15ης Μαρτίου 2006. Η επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη από κοινού για την υπό κρίση υπόθεση και την υπόθεση C-413/04, η οποία μνημονεύθηκε ανωτέρω.

V — Σύνοψη των ισχυρισμών των διαδίκων

A — *Πρώτος λόγος ακυρώσεως: απρόσφορη νομική βάση*

1. Υποστήριξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου από την Επιτροπή

17. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το άρθρο 57 της Πράξεως

Προσχωρήσεως δεν συνιστά την πρόσφορη νομική βάση για την έκδοση του κανονισμού 1223/2004. Κατά την άποψή του, ο κανονισμός αυτός έπρεπε να εκδοθεί σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, βάσει του άρθρου 95 ΕΚ, όπως πρότεινε η Επιτροπή. Η νομοθετική πρακτική παρέχει διάφορα παραδείγματα προσωρινών παρεκκλίσεων που χορηγήθηκαν σε νέα κράτη μέλη δυνάμει της ως άνω διατάξεως και του άρθρου 15 ΕΚ, προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι αφορώσες την ανάπτυξη διαφορές μεταξύ των οικονομιών. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως προβλέπει διαδικασία για την προσαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας λόγω προσχωρήσεως και για την εφαρμογή στα νέα κράτη μέλη των κοινοτικών πράξεων που δεν προσαρμόσθηκαν με αυτή καθ' εαυτή την Πράξη Προσχωρήσεως. Οι τροποποιήσεις που βαίνουν πέραν του ως άνω στόχου δεν μπορούν να στηριχθούν στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Η διάταξη αυτή δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την εισαγωγή νέων παρεκκλίσεων από κοινοτικές πράξεις.

18. Παρεκκλίσεις από τις κοινοτικές πράξεις, οι οποίες δεν περιελήφθησαν στην Πράξη Προσχωρήσεως, μπορούν να στηριχθούν μόνο στο άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Ωστόσο, η διάταξη αυτή είναι εφαρμοστέα μόνον όσον αφορά κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν μεταξύ της ημερομηνίας περατώσεως των διαπραγματεύσεων προσχωρήσεως, της αποκαλούμενης «καταληκτικής ημερομηνίας» (1η Νοεμβρίου 2002), και της ημερομηνίας υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως (16 Απριλίου 2003). Ο περιοριστικός χαρακτήρας της ως άνω διατάξεως τονίζεται, επίσης, από το γεγονός ότι η εν λόγω διάταξη απαιτεί έκδοση ομόφωνης αποφάσεως από το Συμβούλιο. Επομένως, είναι αδιανόητο το ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το οποίο αφορά μόνον τις «προσαρμογές» στις κοινοτικές πράξεις, το οποίο δεν περιορίζεται στις πράξεις που θεσπίσθηκαν εντός συγκεκριμένης περιόδου και το οποίο προβλέπει απόφαση που λαμβάνεται με ειδική πλειοψηφία, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τη χορήγηση παρεκκλίσεων από κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν μετά την ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως.

19. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η παράλληλη προς το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως διάταξη την οποία περιέχει η Πράξη Προσχωρήσεως του 2005 περί των όρων προσχωρήσεως της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση [8] προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα του Συμβουλίου να χορηγεί παρεκκλίσεις από κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν κατά την περίοδο μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας προσχωρήσεως, παρά μεταξύ μόνον της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας υπογραφής. Τούτο καταδεικνύει ότι η πρώτη δυνατότητα δεν προβλέπεται από την Πράξη Προσχωρήσεως του 2003 και ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως βάση για τη χορήγηση παρεκκλίσεων.

20. Δεδομένου ότι η βασική αρχή σχετικά με την προσχώρηση είναι η πλήρης αποδοχή του κοινοτικού κεκτημένου από τα νέα κράτη μέλη και η πλήρης εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, οι διατάξεις που παρέχουν τη δυνατότητα χορηγήσεως παρεκκλίσεων πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά. Συναφώς, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι, ενώ οι «προσαρμογές» που προβλέπονται στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως αποσκοπούν στο να διευκο-

8 — Πράξη περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, της 25ης Απριλίου 2005 (ΕΕ 2005, L 157, σ. 203).

λύνουν την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στα νέα κράτη μέλη, οι «παρεκκλίσεις» έχουν αντίθετο αποτέλεσμα ως εκ του ότι καθιστούν ορισμένες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου προσωρινώς ανεφάρμοστες. Τούτο σημαίνει ότι δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως ως βάσεως για τη λήψη αποφάσεων.

21. Όσον αφορά το επείγον στο οποίο αναφέρθηκε το Συμβούλιο με το από 9 Ιουλίου 2004 έγγραφό του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι το Συμβούλιο δεν του ζήτησε να εφαρμόσει τη διαδικασία του επείγοντος αφότου η Επιτροπή υπέβαλε την πρότασή της.

22. Με τους ισχυρισμούς που προέβαλε προς στήριξη της προσφυγής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η Επιτροπή αναφέρει ότι η Πράξη Προσχωρήσεως προβλέπει ένα συνεπές σύστημα διατάξεων για την πραγματοποίηση τεχνικών προσαρμογών των κοινοτικών πράξεων και την αντιμετώπιση των εξελίξεων του κοινοτικού κεκτημένου κατά την περίοδο μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας προσχωρήσεως. Το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως αποτελεί ένα είδος συνεχίσεως των διαπραγματεύσεων προσχωρήσεως, καθόσον παρέχει τη δυνατότητα στα νέα κράτη μέλη να ζητούν παρεκκλίσεις από τις πράξεις που θεσπίσθηκαν μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας υπογραφής. Έπειτα από την τελευταία ημερομηνία, εφαρμόζεται η διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως. Στο πλαίσιο αυτό, τα νέα κράτη μέλη έχουν καθεστώς παρατηρητή εντός των θεσμικών οργάνων και μπορούν να υποβάλλουν τις αιτήσεις τους για τη χορήγηση παρεκκλίσεων κατά τη διάρκεια της νομοθετικής διαδικασίας.

23. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως επιδιώκει διαφορετικό σκοπό από το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Πράγματι, η συνύπαρξη αμφοτέρων των διατάξεων αποδεικνύει ότι η μία δεν μπορεί να υποκαταστήσει την άλλη. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως νοείται ως νομική βάση για την υλοποίηση των αναγκαίων προσαρμογών των κοινοτικών πράξεων, οι οποίες είναι απαραίτητες για τη διευκόλυνση της προσχωρήσεως. Αντιθέτως, οι παρεκκλίσεις ουδέποτε είναι απαραίτητες κατά την έννοια αυτή. Ενώ δεν υφίσταται επιλογή σχετικά με το αν μια προσαρμογή είναι αναγκαία ή όχι, οι παρεκκλίσεις απαιτούν πολιτική επιλογή. Τούτο εξηγεί, επίσης, για ποιον λόγο η ψηφοφορία με ειδική πλειοψηφία αρκεί στο πλαίσιο του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, ενώ το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως απαιτεί ομοφωνία.

24. Υπό το πρίσμα της διαφορετικής διατυπώσεως των δύο αυτών διατάξεων της Πράξεως Προσχωρήσεως, του ρόλου τους και της θέσεώς τους στο σύστημα της ως άνω πράξεως και των διαφορετικών διαδικασιών λήψεως αποφάσεων, είναι σαφές ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως βάση για τη χορήγηση παρεκκλίσεων από τις κοινοτικές πράξεις. Έστω και αν εξετασθεί μεμονωμένα, το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον σκοπό αυτό, καθόσον οι «παρεκκλίσεις» δεν πρέπει να θεωρηθούν ως απλές «προσαρμογές». Ενώ οι τελευταίες είναι αναγκαίες για την ενσωμάτωση, οι πρώτες αποτελούν μάλλον στοιχείο αποσυνθέσεως.

25. Η Επιτροπή καταλήγει ότι, εφόσον ούτε το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως ούτε το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρή-

σεως ήταν εφαρμοστέο στην υπό κρίση υπόθεση, έπρεπε να ακολουθηθεί η συνήθης νομοθετική διαδικασία βάσει της Συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή προσθέτει ότι είναι δυνατό να λάβει υπόψη, στην περίπτωση αυτή, τις αιτήσεις των νέων προσχωρούντων κρατών μελών για τη χορήγηση παρεκκλίσεων ή άλλως να τις υιοθετήσει μετά την προσχώρηση και να τους δώσει αναδρομική ισχύ.

2. Υποστήριξη του Συμβουλίου από την Εσθονική και την Πολωνική Κυβέρνηση

26. Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι τα άρθρα 55 και 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν πρέπει να ερμηνεύονται κατά γράμμα, αλλά υπό το πρίσμα των σκοπών τους και του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται, που συνίσταται στη διευκόλυνση της προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών, διασφαλίζοντας ταυτοχρόνως την πλήρη και ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από την προσχώρηση.

27. Το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως παρέχει στα νέα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ζητούν προσωρινές παρεκκλίσεις από τις κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας υπογραφής της Πράξεως Προσχωρήσεως. Έτσι, το εν λόγω άρθρο αντανακλά την αρχή του διεθνούς δικαίου ότι οι συνθήκες εξακολουθούν να αποτελούν αντικείμενο διαπραγματεύσεων έως ότου υπογραφούν. Τούτο εξηγεί, επίσης, για ποιον λόγο το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως απαιτεί οι παρεκκλίσεις να αποτελούν αντικείμενο επίσημης αιτήσεως και οι αποφάσεις περί χορηγήσεως των εν λόγων παρεκκλίσεων να λαμβάνονται ομοφώνως. Μετά την υπογραφή της Πράξεως Προσχωρήσεως, ενδείκνυται περισσότερο να θεσπίζονται οι τροποποιήσεις των κοινοτικών πράξεων εντός του κοινοτικού νομοθετικού πλαισίου βάσει του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

28. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως πρέπει να θεωρηθεί ως lex specialis έναντι των σχετικών διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ που χρησιμεύουν ως νομική βάση για τη θέσπιση κοινοτικών πράξεων σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία. Το ως άνω άρθρο έχει ως σκοπό να προβλέψει μια απλούστερη διαδικασία για την προσαρμογή των πράξεων που δεν προσαρμόσθηκαν με αυτή καθ' εαυτή την Πράξη Προσχωρήσεως [9]. Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι τίποτε δεν καταδεικνύει ότι μια «προσαρμογή» κατά την έννοια του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να λάβει τη μορφή παρεκκλίσεως. Η διάταξη αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί για την προσαρμογή των κοινοτικών πράξεων, αν πληρούνται οι προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι ο κανονισμός 1223/2004 εκδόθηκε προκειμένου να προσαρμοσθεί ο κανονισμός 1228/2003 για λόγους που ανάγονται στην προσχώρηση της Σλοβενίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ότι η εν λόγω προσαρμογή δεν είχε προβλεφθεί με την Πράξη Προσχωρήσεως. Όπως μνημονεύεται στο προοίμιο του κανονισμού 1223/2004, ελλείψει μεταβατικής περιόδου, θα διακυβεύονταν οι τρέχουσες προσπάθειες που καταβάλλουν οι σλοβενικές βιομηχανίες με υψηλή κατανάλωση ενέργειας για την αναδιάρθρωσή τους και τη συμμόρφωσή τους προς το κοινοτικό κεκτημένο που εφαρμόζεται στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Επομένως, ο κανονισμός ορθώς στηρίχθηκε στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Το Συμβούλιο προσθέτει

9 — Απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 1997, C-259/95, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. I-5303, σκέψη 27, στο εξής, επίσης: απόφαση EHLASS).

ότι η εκ μέρους του ερμηνεία επιβεβαιώνεται από την προγενέστερη νομοθετική πρακτική, καθόσον παρεμφερείς παρεκκλίσεις έχουν θεσπισθεί βάσει παραλλήλων προς το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως διατάξεων σε προγενέστερες πράξεις προσχωρήσεως.

29. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν ήταν δυνατό να χρησιμοποιηθεί η συνήθης νομοθετική διαδικασία προκειμένου να χορηγηθεί η παρέκκλιση που ζητήθηκε από τη Σλοβενία. Οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για να ρυθμίζουν την κατάσταση όσον αφορά τα προσχωρούντα κράτη μέλη πριν από την επικύρωση της Συνθήκης Προσχωρήσεως. Η διαδικασία πληροφόρησεως και διαβουλεύσεως, η οποία εφαρμόσθηκε μετά την ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως, προέβλεπε ένα διακριτό πλαίσιο από εκείνο των κοινοτικών οργάνων. Επομένως, το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν ήταν δυνατό να συμπεριληφθεί η παρέκκλιση που ζητήθηκε από τη Σλοβενία στον κανονισμό 1228/2003. Η εν λόγω παρέκκλιση μπορούσε να χορηγηθεί μόνο χωριστά, βάσει των σχετικών διατάξεων της Πράξεως Προσχωρήσεως.

30. Ως προς το γεγονός ότι η Πράξη Προσχωρήσεως του 2005 περί των όρων προσχωρήσεως της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας περιέχει σήμερα ρητή διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα χορηγήσεως παρεκκλίσεων μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας προσχωρήσεως, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι η διάταξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως διασαφήνιση της υφιστάμενης καταστάσεως και περιελήφθη ως εγγύηση για την περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δεν υιοθετήσει την εκ μέρους του Συμβουλίου ερμηνεία του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

31. Για τους ίδιους, σαφώς, λόγους με εκείνους που προέβαλε το Συμβούλιο, η Εσθονική Κυβέρνηση θεωρεί ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως ήταν η προσήκουσα νομική βάση για την παρέκκλιση που χορηγήθηκε στη Σλοβενία με τον κανονισμό 1223/2004.

32. Η Πολωνική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του σκοπού της Πράξεως Προσχωρήσεως με τον οποίο επιδιώκεται η διευκόλυνση της προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών και υπό το πρίσμα των αρχών της αλληλεγγύης και της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών. Τούτο σημαίνει ότι πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα χορηγήσεως προσωρινών παρεκκλίσεων από κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν μετά την ημερομηνία υπογραφής της Πράξεως Προσχωρήσεως, όταν η άμεση έναρξη ισχύος μιας τέτοιας πράξεως κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως θα ήταν αδύνατη ή θα είχε σοβαρές κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες για ένα νέο κράτος μέλος. Η υποστηριχθείσα από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ερμηνεία θα καθιστούσε αδύνατη την πρόβλεψη μεταβατικών περιόδων όσον αφορά κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν μετά την ημερομηνία υπογραφής. Τούτο θα υπονόμευε την αυτονομία των προσχωρούντων κρατών μελών, σε αντίθεση με την αρχή του διεθνούς δικαίου περί της ισότητας μεταξύ των κρατών. Η Πολωνική Κυβέρνηση αμφιβάλλει για το αν οι αναγκαίες παρεκκλίσεις μπορούσαν να χορηγηθούν βάσει του άρθρου 95 ΕΚ, το οποίο αποσκοπεί πρωτίστως στην εξάλειψη των περιορισμών στην ελεύθερη κυκλοφορία και των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού [10].

10 — Απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-491/01, British American Tobacco (Investments) και Imperial Tobacco (Συλλογή 2002, σ. I-11453, σκέψεις 60 και 61).

Β — *Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: ανεπαρκής αιτιολογία*

33. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως του κανονισμού 1223/2004, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προβάλλει ότι ο κανονισμός δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένος, καθόσον η δικαιολόγηση της χρησιμοποιήσεως του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως ως νομικής βάσεως, αντί των διατάξεων τις οποίες επικαλέσθηκε η Επιτροπή με την πρότασή της, ουδόλως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του προοιμίου του προσβαλλόμενου κανονισμού. Οι λόγοι για τους οποίους υιοθετήθηκε αυτή η οδός, οι οποίοι εκτίθενται στο έγγραφο που απέστειλε η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αιτιολογία κατά την έννοια του άρθρου 253 ΕΚ. Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο δεν ζήτησε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να εφαρμόσει τη διαδικασία του επείγοντος για την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

34. Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Εσθονική Κυβέρνηση, αντιτάσσει ότι αρκεί η νομική βάση μιας πράξεως να αντιστοιχεί σαφώς προς το περιεχόμενο της πράξεως αυτής, χωρίς να είναι αναγκαίο να παρατεθούν λεπτομερείς λόγοι για την επιλογή αυτή. Το γεγονός ότι το Συμβούλιο εφαρμόζει διαφορετική νομική βάση από εκείνη που πρότεινε η Επιτροπή δεν χρήζει ειδικής εξηγήσεως. Εν πάση περιπτώσει, το προοίμιο του προσβαλλόμενου κανονισμού αναφέρει σαφώς τους λόγους για τους οποίους χορηγήθηκε στη Σλοβενία μεταβατική περίοδος για την εφαρμογή του κανονισμού 1228/2003.

Γ — *Διαχρονικός περιορισμός των αποτελεσμάτων της αποφάσεως σε περίπτωση ακυρώσεως*

35. Λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης αποφυγής καταστάσεως αβεβαιότητας για τους επιχειρηματίες, τους επενδυτές και τους εργαζομένους στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας στη Σλοβενία, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Εσθονική Κυβέρνηση, ζητεί από το Δικαστήριο, στην περίπτωση που δεχθεί την προσφυγή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα του κανονισμού 1223/2004, σύμφωνα με το άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, μέχρις ότου εκδοθεί νέος κανονισμός προς αντικατάσταση του κανονισμού αυτού.

36. Η Επιτροπή συμφωνεί, επίσης, με το αίτημα του Συμβουλίου και αναφέρει ότι η ακύρωση απλώς και μόνον του προσβαλλόμενου κανονισμού θα οδηγούσε τη Σλοβενία στο να υποπέσει σε παράβαση του κοινοτικού δικαίου, χωρίς η χώρα αυτή να ευθύνεται γι' αυτό.

37. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι η προσφυγή του δεν αφορά το ζήτημα αν η παρέκκλιση που χορηγήθηκε στη Σλοβενία είναι δικαιολογημένη ή όχι, αλλά ότι περιορίζεται να αμφισβητήσει τη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού. Επομένως, το Κοινοβούλιο δεν θεωρεί αναγκαίο να λάβει θέση επί του αιτήματος του Συμβουλίου.

VI — Εκτίμηση

Α — *Πρώτος ισχυρισμός περί ελλείψεως νομιμότητας: το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως ως νομική βάση του κανονισμού 1223/2004*

38. Όπως επισημάνθηκε τόσο από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και από το Συμβούλιο, κατά πάγια νομολογία, η επιλογή της νομικής βάσεως μιας κοινοτικής πράξεως πρέπει να θεμελιώνεται σε αντικειμενικά στοιχεία δεκτικά δικαστικού ελέγχου, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται, ιδίως, ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως [11].

39. Στην υπό κρίση υπόθεση, επίμαχο ζήτημα είναι το αν το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως μπορεί να χρησιμοποιηθεί προκειμένου να χορηγηθεί παρέκκλιση, όπως εκείνη που περιλαμβάνεται στον κανονισμό 1223/2004. Τούτο συνεπάγεται την εξέταση του καθ' ύλην και του χρονικού πεδίου εφαρμογής του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

40. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως αποτελεί στοιχείο του συστήματος το οποίο προβλέπεται στο πέμπτο μέρος, τίτλος ΙΙ, της Πράξεως Προσχωρήσεως το οποίο καθορίζει τις προϋποθέσεις που διέπουν την εφαρμοσιμότητα των κοινοτικών πράξεων στα νέα κράτη μέλη. Ο βασικός κανόνας είναι ότι οι οδηγίες και οι αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ εφαρμόζονται στα νέα κράτη μέλη από την προσχώρησή τους και ότι, έως την ημερομηνία αυτή, πρέπει να έχουν θεσπισθεί τα αναγκαία μέτρα εφαρμογής, εκτός αν προβλέπονται διαφορετικές προθεσμίες στην Πράξη Προσχωρήσεως ή στα παραρτήματά της (άρθρα 53 και 54 της Πράξεως Προσχωρήσεως).

41. Δεδομένου ότι το κοινοτικό κεκτημένο εξακολουθεί να εξελίσσεται μετά το πέρας των διαπραγματεύσεων προσχωρήσεως και την οριστική διατύπωση του κειμένου της Πράξεως Προσχωρήσεως, υφίσταται προφανώς η ανάγκη υπάρξεως της δυνατότητας χορηγήσεως προσωρινών παρεκκλίσεων από τέτοιες πράξεις. Το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως προβλέπει τη δυνατότητα αυτή. Ωστόσο, η εν λόγω δυνατότητα περιορίζεται ρητώς στις κοινοτικές πράξεις που θεσπίσθηκαν πριν από την ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως. Οι παρεκκλίσεις που χορηγούνται σύμφωνα με την ως άνω διάταξη πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο επίσημου αιτήματος ενός νέου κράτους μέλους και χορηγούνται με ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής.

42. Το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως παρέχει έρεισμα για την προσαρμογή των κοινοτικών πράξεων συνεπεία της προσχωρήσεως όταν οι αναγκαίες προσαρμογές δεν έχουν προβλεφθεί στην Πράξη Προσχωρήσεως ή στα παραρτήματά της. Η διάταξη αυτή δεν περιλαμβάνει παρεμφερή χρονικό περιορισμό με αυτόν που προβλέπεται στο άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως: όλες οι πράξεις που εκδόθηκαν πριν από την προσχώρηση μπορούν να προσαρμοσθούν

11 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 1991, C-300/89, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2867, σκέψη 10)· της 12ης Δεκεμβρίου 2002, C-281/01, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-12049, σκέψη 33), και της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-178/03, Επιτροπή κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. I-107, σκέψη 41).

βάσει της διατάξεως αυτής. Οι προσαρμογές θεσπίζονται από το Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία προτάσει της Επιτροπής, ή μόνον από την Επιτροπή, ανάλογα με το ποιο από τα δύο θεσμικά όργανα είχε εκδώσει την πράξη που χρήζει προσαρμογής. Προς τούτο, τα «αναγκαία κείμενα» πρέπει να συνταχθούν από τα εν λόγω θεσμικά όργανα (άρθρο 57, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως).

43. Αν το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως ερμηνευθεί σε συνδυασμό με το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως, είναι προφανές ότι αμφότερες οι διατάξεις επιδιώκουν διαφορετικό σκοπό για τον προ της επίσημης προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση χρόνο. Τούτο προκύπτει τόσο από τις ορολογικές διαφορές όσο και από τις διαδικαστικές προϋποθέσεις για τη θέσπιση μέτρων σύμφωνα με καθεμία από τις διατάξεις αυτές.

44. Η ορολογική διαφορά εστιάζεται στις έννοιες των «προσωρινών παρεκκλίσεων» κατά το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως και των «προσαρμογών» (που είναι αναγκαίες συνεπεία της προσχωρήσεως) κατά το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Όπως επισημάνθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Επιτροπή, η ουσιώδης διαφορά μεταξύ των δύο αυτών εννοιών έγκειται στο ότι, ενώ οι «παρεκκλίσεις» αποσκοπούν στο να καταστήσουν προσωρινώς ένα στοιχείο του κοινοτικού κεκτημένου ανεφάρμοστο σε ένα κράτος μέλος προκειμένου να του χορηγηθεί ο αναγκαίος χρόνος για να λάβει τα αναγκαία μέτρα που θα του παράσχουν τη δυνατότητα να συμμορφωθεί πλήρως με τις κοινοτικές υποχρεώσεις του, οι «προσαρμογές» αποσκοπούν στην επίτευξη του αντίθετου αποτελέσματος, ήτοι στο να καταστήσουν εφαρμοστέο το κεκτημένο κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως. Με άλλα λόγια, ενώ οι πρώτες επιβραδύνουν την εφαρμογή μιας συγκεκριμένης κοινοτικής πράξεως σε ένα νέο κράτος μέλος, οι δεύτερες είναι απαραίτητες για την άμεση εφαρμογή μιας κοινοτικής πράξεως κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως.

45. Με την απόφαση EHLASS [12], το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να αποφανθεί επί του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής της παράλληλης προς το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως διατάξεως της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 [13]. Όσον αφορά το άρθρο 169 της ως άνω Πράξεως Προσχωρήσεως, το οποίο είναι πανομοιότυπο με το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «οι πραγματοποιούμενες βάσει της διατάξεως αυτής προσαρμογές έχουν ως μοναδικό στόχο να καταστήσουν εφαρμόσιμες στα νέα κράτη μέλη τις κοινοτικές πράξεις που δεν έχουν προσαρμοστεί με την Πράξη Προσχωρήσεως. Συνεπώς, δεν υπάρχουν άλλες τροποποιήσεις δυνάμενες να στηρίζονται στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως» [14]. Με την ίδια απόφαση, το Δικαστήριο επανέλαβε ότι «η δυνατότητα θεσπίσεως πράξεων στηριζομένων στην τελευταία αυτή διάταξη περιορίζεται σε απλές προσαρμογές για να καταστούν οι πράξεις αυτές εφαρμόσιμες στα νέα κράτη μέλη, αποκλειομένης κάθε άλλης τροποποιήσεως» [15].

46. Η αναγκαία συνέπεια των ως άνω παρατηρήσεων είναι ότι η έννοια των

12 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 9.

13 — Πράξη περί των όρων προσχωρήσεως του Βασιλείου της Νορβηγίας, της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1994, C 241, σ. 8).

14 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 9, σκέψη 14.

15 — Όπ.π., σκέψη 19.

«προσαρμογών», η οποία, εκ πρώτης όψεως, δίδει την εντύπωση ότι έχει γενικότερο περιεχόμενο, δεν μπορεί, στο πλαίσιο του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει ουσιαστικές τροποποιήσεις των κοινοτικών πράξεων ή μέτρα που επιτρέπουν παρεκκλίσεις από τις πράξεις αυτές. Επομένως, η ως άνω έννοια καλύπτει μόνον τις αναπόφευκτες προσαρμογές ενός κοινοτικού μέτρου, οι οποίες υπαγορεύονται από τεχνική ανάγκη παρά από πολιτική σκοπιμότητα. Το γεγονός ότι ο όρος «προσαρμογή» δεν έχει ορισθεί με την Πράξη Προσχωρήσεως και ότι δεν αποκλείεται ο εν λόγω όρος να συμπεριλαμβάνει τις παρεκκλίσεις, όπως υποστηρίχθηκε από το Συμβούλιο και την Πολωνική Κυβέρνηση, είναι αλυσιτελές, καθόσον οι διαφορετικές σημασίες των δύο αυτών εννοιών μπορούν να συναχθούν σαφώς από τη λειτουργία των άρθρων 55 και 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

47. Οι διαδικασίες που προβλέπονται για τη θέσπιση των μέτρων δυνάμει εκάστης διατάξεως αντανακλούν τη διαφορά. Εφόσον η χορήγηση προσωρινής παρεκκλίσεως ισοδυναμεί με έγκριση της μη συμμορφώσεως, για συγκεκριμένη περίοδο, προς ορισμένες υποχρεώσεις που επιβάλλονται από το κοινοτικό δίκαιο, πράγμα που είναι πρωτίστως προς το συμφέρον του προσχωρούντος κράτους μέλους, η υπολανθάνουσα απόφαση είναι πολιτικής φύσεως. Τούτο εξηγεί για ποιον λόγο το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως προβλέπει τη λήψη αποφάσεως με ομοφωνία και κατόπιν αιτήματος του οικείου νέου κράτους μέλους. Αντιθέτως, η προσαρμογή κοινοτικών πράξεων προκειμένου να καταστούν πλήρως εφαρμοστέες στα νέα κράτη μέλη κατά την ημερομηνία προσχωρήσεως απορρέει ευθέως από την αρχή ότι τα νέα κράτη μέλη οφείλουν να θεσπίζουν και να εφαρμόζουν πλήρως το κοινοτικό κεκτημένο από την προσχώρησή τους. Τέτοιες προσαρμογές δεν είναι, εξ ορισμού, πολιτικής φύσεως, οπότε μπορούν να πραγματοποιούνται, ανεξαρτήτως του αιτήματος ενός νέου κράτους μέλους, από το Συμβούλιο, που αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία προτάσει της Επιτροπής, ή μόνον από την Επιτροπή για τις πράξεις που αυτή εξέδωσε.

48. Επισημαίνεται ότι, αν ήταν δυνατό να στηριχθούν οι προσωρινές παρεκκλίσεις στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν θα επιδίωκε αυτοτελή σκοπό, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η πρώτη διάταξη εφαρμόζεται επίσης στις πράξεις που εκδόθηκαν κατά τον αμέσως μετά την καταληκτική ημερομηνία χρόνο. Τούτο θα σήμαινε μάλιστα ότι, έστω και αν μια παρέκκλιση δεν μπορούσε να χορηγηθεί σύμφωνα με το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως λόγω ελλείψεως ομοφωνίας του Συμβουλίου, η εν λόγω παρέκκλιση θα μπορούσε, ωστόσο, να χορηγηθεί, απλώς και μόνο λόγω παρελεύσεως του χρόνου, μετά την ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης Προσχωρήσεως, με ειδική πλειοψηφία του Συμβουλίου. Εφόσον τούτο θα ισοδυναμούσε με καταστρατήγηση των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπονται στην Πράξη Προσχωρήσεως για τη θέσπιση παρεκκλίσεων, είναι σαφές ότι οι συντάκτες των εγγράφων προσχωρήσεως δεν μπορούσαν να έχουν την πρόθεση αυτή.

49. Δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε μετά την ημερομηνία προσχωρήσεως (1 Μαΐου 2004), ανακύπτει επίσης το ζήτημα του χρονικού πεδίου εφαρμογής του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Με άλλα λόγια, μπορεί η διάταξη αυτή να χρησιμοποιηθεί ως νομική βάση για τη θέσπιση προσαρμογών, μετά

την ημερομηνία προσχωρήσεως, κοινοτικών πράξεων που εκδόθηκαν πριν από την προσχώρηση;

50. Το ζήτημα αυτό εξετάσθηκε επίσης από το Δικαστήριο με την απόφαση EHLASS. Πάλι σε σχέση με το άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994, το οποίο, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, είναι πανομοιότυπο με το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το Δικαστήριο επισήμανε ότι, «σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως, τα κοινοτικά όργανα "μπορούν" να θεσπίζουν πριν από την προσχώρηση τα μέτρα που αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 169 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Επομένως, η διάταξη αυτή δεν περιέχει κανέναν περιορισμό ως προς την εφαρμογή της μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως, όσον αφορά όμως τον προ της ημερομηνίας αυτής χρόνο απλώς επιτρέπει την εφαρμογή της» [16].

51. Οι αντιρρήσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι μια τέτοια ερμηνεία καταλήγει σε απεριόριστη εφαρμογή του άρθρου 169 και ότι η εν λόγω διάταξη προβλέπει την έναρξη ισχύος των προσαρμογών από την ημερομηνία προσχωρήσεως, αφήνοντας να εννοηθεί, κατ' αυτόν τον τρόπο, ότι οι πράξεις που εκδίδονται μεταγενεστέρως θα προσελάμβαναν αναδρομική ισχύ, απορρίφθηκαν από το Δικαστήριο. Όσον αφορά την πρώτη αντίρρηση, το Δικαστήριο απάντησε ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε «εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης Προσχωρήσεως». Όσον αφορά τη δεύτερη αντίρρηση, δέχθηκε την ανάγκη ενάρξεως ισχύος της προσβαλλομένης πράξεως από την ημερομηνία προσχωρήσεως, επισημαίνοντας ότι δεν υποστηρίχθηκε ότι τούτο θα παραβίαζε τις αρχές της ασφαλείας δικαίου ή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

52. Καίτοι δεν είμαι πλήρως πεπεισμένος από την εκ μέρους του Δικαστηρίου αντίκρουση των επιχειρημάτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επί του ζητήματος αυτού, φρονώ ότι το γεγονός και μόνον ότι γίνεται δεκτό το ενδεχόμενο να έχουν αναδρομική ισχύ οι προσαρμογές που θεσπίζονται σύμφωνα με το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως επιβεβαιώνει, αυτό καθ' εαυτό, τη διαπίστωση ότι τέτοιες προσαρμογές πρέπει κατ' ανάγκην να έχουν περιορισμένο πεδίο εφαρμογής και δεν μπορούν, βεβαίως, να ισοδυναμούν με ουσιαστική τροποποίηση ή προσωρινή αναστολή υποχρεώσεων που απορρέουν από μια κοινοτική πράξη.

53. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η παρέκκλιση που χορηγήθηκε στη Σλοβενία δεν μπορούσε να στηριχθεί ούτε στο άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως, καθόσον δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ratione temporis, ούτε στο άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως, καθόσον δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ratione materiae, τούτο έχει ως αναγκαία συνέπεια ότι, ελλείψει οποιασδήποτε άλλης ρητής διατάξεως αφορώσας τη συγκεκριμένη αυτή κατάσταση, ο προσβαλλόμενος κανονισμός έπρεπε να στηριχθεί στις διατάξεις που χρησίμευσαν ως νομική βάση του κανονισμού 1228/2003, ήτοι στο άρθρο 95 ΕΚ. Συναφώς, όπως επισήμανε η Επιτροπή, μετά την υπογραφή της Συνθήκης Προσχωρήσεως, η διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως, που αναφέρθηκε στο σημείο 5 ανωτέρω, παρείχε το αναγκαίο πλαίσιο για την υποβολή, εκ μέρους των προσχωρούντων κρατών, αιτημάτων αποσκοπούντων

16 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 9, σκέψη 18.

στο να ληφθούν υπόψη τα συμφέροντα των εν λόγω κρατών κατά την κατάρτιση της νέας κοινοτικής νομοθεσίας. Στο πλαίσιο αυτό, μπορεί να προστεθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών συμφερόντων της Σλοβενίας επί των οποίων στηρίζεται το αίτημά της για τη χορήγηση παρεκκλίσεως, θα μπορούσε επίσης να γίνει επίκληση του άρθρου 15 ΕΚ ως συμπληρωματικής νομικής βάσεως. Το εν λόγω άρθρο παρέχει τη δυνατότητα να προβλεφθούν προσωρινές παρεκκλίσεις από κοινοτικές πράξεις προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι αφορώσες την ανάπτυξη διαφορές μεταξύ των οικονομιών των κρατών μελών.

54. Ενδέχεται να είναι αληθές, όπως υποστήριξε το Συμβούλιο, ότι η έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού σύμφωνα με τη διαδικασία της συναποφάσεως που προβλέπεται από τις σχετικές διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ θα ήταν σε κάποιο βαθμό επαχθής. Σύμφωνα με την εν λόγω διαδικασία, η αναγκαία τροποποίηση του κανονισμού 1228/2003 θα θεσπιζόταν μόνο σε πολύ μεταγενέστερη ημερομηνία, συνεπαγόμενη ενδεχομένως παρατεταμένη νομική αβεβαιότητα στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας στη Σλοβενία και κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας η Σλοβενία θα παρέβαινε προσωρινώς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο. Ωστόσο, το γεγονός ότι υφίστανται, βεβαίως, μειονεκτήματα κατά την εφαρμογή της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως δικαιολογία για τη δημιουργία της απαιτούμενης νομικής βάσεως μέσω ευρείας ερμηνείας του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

55. Στις περιπτώσεις που υπήρχε προφανής ανάγκη για την παροχή ρητής δυνατότητας χορηγήσεως προσωρινών παρεκκλίσεων από κοινοτικές πράξεις που εκδόθηκαν πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών, η έλλειψη τέτοιας διατάξεως δημιούργησε ρυθμιστικό κενό ως προς τις μεταβατικές ρυθμίσεις που περιέχονται στην Πράξη Προσχωρήσεως, το οποίο μπορούσε να αρθεί μόνο με προσφυγή στις υφιστάμενες νομοθετικές αρμοδιότητες των κοινοτικών οργάνων. Η ύπαρξη του ως άνω ρυθμιστικού κενού καθίσταται εμφανής με την Πράξη Προσχωρήσεως της 25ης Απριλίου 2005, περί της επικείμενης προσχωρήσεως της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση [17]. Σε αντίθεση με την κατάσταση που επικρατούσε στο πλαίσιο της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, η Πράξη Προσχωρήσεως του 2005 προβλέπει τώρα ρητή διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα χορηγήσεως προσωρινών παρεκκλίσεων από κοινοτικές πράξεις που εκδόθηκαν κατά την περίοδο μεταξύ της καταληκτικής ημερομηνίας και της ημερομηνίας προσχωρήσεως [18]. Κατά τη γνώμη μου, η προσαρμογή αυτή, που περιέχεται στην πλέον πρόσφατη Πράξη Προσχωρήσεως, κατατείνει μόνο στο να υπογραμμίσει το γεγονός ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορούσε να χρησιμο-

17 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 8.

18 — Άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως (2005), το οποίο έχει ως εξής: «Κατόπιν δεόντως αιτιολογημένου αιτήματος που υποβάλλει στην Επιτροπή η Βουλγαρία ή η Ρουμανία το αργότερο κατά την ημερομηνία προσχώρησης, το Συμβούλιο, ενεργώντας βάσει προτάσεως της Επιτροπής, ή η Επιτροπή, εάν η αρχική πράξη είχε εκδοθεί από την Επιτροπή, μπορούν να λάβουν μέτρα τα οποία συνίστανται σε προσωρινές παρεκκλίσεις από τις πράξεις των οργάνων *οι οποίες εκδόθηκαν μεταξύ 1ης Οκτωβρίου 2004 και της ημερομηνίας προσχώρησης*. Τα μέτρα θεσπίζονται σύμφωνα με τους κανόνες ψηφοφορίας που διέπουν την έκδοση της πράξης από την οποία ζητείται προσωρινή παρέκκλιση. Όταν οι παρεκκλίσεις αυτές θεσπίζονται μετά την προσχώρηση, μπορούν να εφαρμόζονται από την ημερομηνία προσχώρησης» (η υπογράμμιση δική μου).

ποιηθεί ως βάση για τη χορήγηση προσωρινών παρεκκλίσεων. Συναφώς, είναι επίσης σημαντικό το ότι δεν προσαρμόσθηκε το πεδίο εφαρμογής ratione materiae της παράλληλης προς το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως διατάξεως κατά τρόπον ώστε να επιτρέπει τη θέσπιση παρεκκλίσεων, αλλά επεκτάθηκε το πεδίο εφαρμογής ratione temporis της παράλληλης προς το άρθρο 55 της Πράξεως Προσχωρήσεως διατάξεως. Υπό το πρίσμα αυτό, η εξήγηση που παρέσχε το Συμβούλιο ως προς την προσαρμογή αυτή της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2005 έναντι της Πράξεως Προσχωρήσεως του 2003, σύμφωνα με την οποία με την πρώτη Πράξη Προσχωρήσεως δημιουργήθηκε μια ρητή νομική βάση διότι δεν υπήρχε εγγύηση ότι το Δικαστήριο θα ερμήνευε το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως όπως είχε προτείνει το Συμβούλιο, δίδει την εντύπωση ότι είναι αβάσιμη.

56. Το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν μπορεί να νομοθετεί σχετικά με τα προσχωρούντα κράτη που δεν έχουν ακόμη καταστεί πλήρη κράτη μέλη της Ενώσεως πρέπει, επίσης, να απορριφθεί. Πράγματι, το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχωρήσεως διατυπώνει ακριβώς αυτήν την αρχή όσον αφορά τις διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως που χορηγούν νομοθετικές αρμοδιότητες [19]. Όταν καμία ρητή αρμοδιότητα δεν έχει προβλεφθεί από την Πράξη Προσχωρήσεως, δεν υφίσταται σύμφυτος περιορισμός που να εμποδίζει τον κοινοτικό νομοθέτη να προβλέπει την προσχώρηση νέων κρατών μελών με τη νομοθεσία που θεσπίζεται δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ πριν από την προσχώρηση. Το γεγονός ότι τα προσχωρούντα κράτη δεν μετέχουν, κατά το χρονικό εκείνο σημείο, στη νομοθετική διαδικασία δεν επηρεάζει την αρμοδιότητα του κοινοτικού νομοθέτη να θεσπίζει τέτοιες κοινοτικές πράξεις. Επιπλέον, μπορεί να θεωρηθεί ότι, όταν ο κοινοτικός νομοθέτης λαμβάνει υπόψη την κατάσταση ενός προσχωρούντος κράτους μέλους με τη νομοθεσία που έχει θεσπιστεί πριν την προσχώρηση, τούτο συμβαίνει βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που έλαβε ο ως άνω νομοθέτης από τα εν λόγω κράτη στο πλαίσιο της διαδικασίας πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως. Οποιαδήποτε τέτοια διάταξη θα έχει ως σκοπό τη διευκόλυνση της προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους και μπορεί να θεωρηθεί ως έκφραση της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων και των προσχωρούντων κρατών κατά τον προ της προσχωρήσεως χρόνο. Η μόνη νομική προϋπόθεση όσον αφορά τέτοιες διατάξεις θα συνίστατο στο ότι η έναρξη ισχύος τους εξαρτάται από την πραγματική προσχώρηση του οικείου κράτους.

57. Δεδομένου ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως νομική βάση για τον προσβαλλόμενο κανονισμό, λαμβανομένου υπόψη ότι το πεδίο εφαρμογής του ratione materiae περιορίζεται στην προσαρμογή των κοινοτικών πράξεων, ο ισχυρισμός του Συμβουλίου ότι το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως πρέπει να θεωρηθεί ως lex specialis έναντι των διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ δεν ασκεί πλέον επιρροή και δεν χρήζει περαιτέρω εξετάσεως.

58. Τέλος, το Συμβούλιο και η Πολωνική Κυβέρνηση παρατηρούν ότι η προγενέστερη νομοθετική πρακτική παρέχει διάφορα παραδείγματα προσωρινών παρεκκλίσεων

19 — Το εν λόγω άρθρο έχει ως εξής: «Παρά την παράγραφο 2 [που άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 2004], τα όργανα της Ένωσης μπορούν να θεσπίσουν πριν από την προσχώρηση τα μέτρα που αναφέρονται στα άρθρα [...] 55 έως 57 της Πράξης Προσχώρησης [...]. Τα μέτρα αυτά αρχίζουν να ισχύουν μόνον υπό την επιφύλαξη και από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας Συνθήκης».

που στηρίζονται σε παράλληλες προς το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως διατάξεις οι οποίες περιέχονται σε προγενέστερες πράξεις προσχωρήσεως [20]. Σαφώς, το γεγονός ότι η διάταξη αυτή χρησιμοποιήθηκε για τον σκοπό αυτό κατά το παρελθόν δεν καταδεικνύει, αυτό καθ' εαυτό, ότι η εν λόγω πρακτική ήταν σύννομη. Δεδομένου ότι το κύρος των επίμαχων κοινοτικών πράξεων προφανώς δεν έχει αμφισβητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, η πρακτική αυτή δεν έχει ακόμη αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου και, κατά συνέπεια, δεν υπάρχει νομολογία που να την επικυρώνει. Εν πάση περιπτώσει, θα έπρεπε να είναι απολύτως σαφές από τις 2 Οκτωβρίου 1997, κατόπιν της σαφούς αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση EHLASS και σύμφωνα με την οποία διατάξεις όπως εκείνη του άρθρου 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για τη θέσπιση τροποποιήσεων των κοινοτικών πράξεων [21], ότι η πρακτική της χορηγήσεως παρεκκλίσεων δυνάμει της διατάξεως αυτής ήταν νομικώς παρακινδυνευμένη.

59. Επομένως, καταλήγω ότι, εφόσον το άρθρο 57 της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν συνιστά την προσήκουσα νομική βάση για τον κανονισμό 1223/2004, ο κανονισμός εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιώδους τύπου υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ και πρέπει, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί.

20 — Βλ., π.χ. οδηγία 94/72/ΕΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994, που τροποποιεί την οδηγία 91/439/ΕΟΚ για την άδεια οδήγησης (ΕΕ L 337, σ. 86).

21 — Προπαρατεθείσα απόφαση στην υποσημείωση 9, σκέψη 14.

Β — *Δεύτερος ισχυρισμός περί ελλείψεως νομιμότητας: ανεπαρκής αιτιολογία*

60. Δεδομένου ότι θεωρώ ότι ο πρώτος ισχυρισμός περί ελλείψεως νομιμότητας είναι βάσιμος, δεν συντρέχει λόγος να εξετασθεί ο δεύτερος λόγος που προέβαλε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Γ — *Διατήρηση σε ισχύ των αποτελεσμάτων του κανονισμού 1223/2004*

61. Το Συμβούλιο ζήτησε, στην περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματά του, όπως προβλέπεται στο άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρατηρεί ότι η προσφυγή του αφορά μόνον τη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού και όχι το περιεχόμενό του.

62. Δεδομένου ότι η ουσία του κανονισμού 1223/2004 δεν αμφισβητείται από το προσφεύγον και ότι απλώς και μόνον η ακύρωση του κανονισμού θα οδηγούσε, όπως επισημάνθηκε από το Συμβούλιο, την Εσθονική και την Πολωνική Κυβέρνηση και την Επιτροπή, σε κατάσταση μεγάλης αβεβαιότητας όσον αφορά τον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας στη Σλοβενία, υπάρχει επαρκής λόγος να γίνει δεκτό το αίτημα του Συμβουλίου να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα του κανονισμού 1223/2004.

VII — Πρόταση

63. Βάσει των ανωτέρω παρατηρήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 1223/2004 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2004, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1228/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής ορισμένων διατάξεων στη Σλοβενία·

— να διατηρήσει σε ισχύ τα αποτελέσματα του ακυρωθέντος κανονισμού·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα·

— η Δημοκρατία της Εσθονίας, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.